

Dazai Osamu

Melos ơi, chạy nhanh lên !

Dịch giả: Văn-Lang Tôn-thất Phương

Nguyên tác Hashire, Merosu!

Melos bùng bùng nổi giận, quyết phải giết cho được tên vua độc ác.

Thực ra Melos chẳng biết chút gì về chuyện chính trị. Anh chỉ là thường dân ở thôn làng, ngày ngày nuôi cừu kiếm sống, thổi sáo giải khuây, nhưng tính ghét những điều gian ác. Không cha không mẹ, lại còn độc thân, anh chỉ có mỗi một cô em gái hiền lành. Cô này mười sáu tuổi, định nay mai sẽ lập gia đình với một chàng trẻ trong làng, cũng cùng nghề như Melos. Cho nên để tìm quần áo đẹp và mọi vật cần dùng cho đám cưới của cô em, ông anh đã phải rời làng từ sáng sớm, vất vả băng đồng vượt núi mãi để lên tận thành phố Syracuse. Sau khi mua sắm xong xuôi, Melos lượn chân quanh phố kiếm nhà của anh thợ đá Seli là bạn thân từ thuở còn thơ. Nghĩ bao nhiêu năm không gặp, nay thấy mặt nhau chắc sẽ vui thích vô cùng.

Đi được một lúc, Melos hơi ngạc nhiên vì thấy không khí trong thành phố sao cứ là lạ. Đành là mặt trời đã lặn nên cảnh vật tối tăm, nhưng không hẳn chỉ vì tối mà như thế này được. Phố xá không hiểu sao cứ âm ỉm đều đều, làm cho người lạ quan như Melos cũng đâm ra ái ngại. Thấy một chàng trai

đi lại gần, anh hỏi tại sao, vì hai năm trước đến đây, cũng ban đêm mà người ta ca hát và rong chơi cười nói vui vẻ ngoài đường phố. Nhưng chàng trai chỉ lắc đầu, chẳng nói gì. Lát sau gặp một ông già, anh lại hỏi, lần này khẩn thiết hơn, nhưng ông cụ cũng không trả lời. Melos nắm lấy hai vai ông cụ, lắc mấy cái, rồi hỏi nữa. Ông ta mới nói nho nhỏ:

Vua giết người ta!

Sao mà giết?

Vua bảo họ có lòng gian, nhưng nào có ai gian tà gì đâu!

Bộ giết nhiều lắm sao?

Phải, trước tiên là anh rể của vua, kế đó là Đông Cung thái tử, rồi đến công nương em ruột của ngài cùng mấy người con, rồi đến hoàng hậu, sau đó là đại thần Alekis ...

Trời đất, không lẽ nhà vua phát khùng?

Đâu phải loạn óc hay quân trí gì, chỉ vì không tin ai cả thôi. Bây giờ thì đâm ra nghi kỵ hết cả thiên hạ, hễ thấy nhà nào có thể lực một chút thì bắt giao cho vua một người làm con tin, ai không tuân theo thì lập tức xử treo trên thập giá. Nội bữa nay thôi cũng đã treo hết sáu người !

Melos mới nghe xong đã ùng ùng nổi giận: "Thứ tàn ác này, không thể sống được!"

Anh là người bộc trực nghĩ sao làm vậy, nên cứ đeo cả gói đồ vật trên lưng đi xăm xăm đến hoàng cung. Lính gác chặn lại, khám trong người thấy có thanh đoản kiếm nên lật đật báo động, cuối cùng lôi anh chàng tới trước mặt vua Dionys. Nhà vua sắc diện nhợt nhạt, xanh xao, những vết nhăn hằn sâu, nhưng giọng nói uy nghi trầm tĩnh: "Người mang kiếm đến đây, muốn làm gì?"

Melos không sợ hãi: "Để vì thiên hạ khử trừ tay bạo ngược!"

Nhà vua cười khẩy: "Sức mày mà làm được ư? Cũng tội nghiệp, thứ như

mày sao biết được! Ta cô đơn đến đâu, thiên hạ nào mà hiểu được ta!"

Melos nổi giận, hét lớn: "Nói thế à? Đa nghi là điều tệ hại nhất của mọi tính xấu, bậc vua chúa không được nghi ngờ lòng trung của thuộc hạ mình".

Vua Dyonis vẫn trầm tĩnh, nói qua tiếng thở dài: "Lòng người, tin sao được? Cứ nhìn việc người đang làm thì rõ, chẳng cần cất nghĩa lời thôi. Bản chất của con người là tham lam vô độ, có nghi ngờ là cũng chỉ để đề phòng, đương nhiên thôi. Người sao biết được ta đây cũng chỉ mong mọi sự yên ổn an lành!"

Melos bật cười: "Yên ổn an lành, để bảo vệ địa vị của mình chứ gì? Đi giết người vô tội mà dám bảo yên ổn an lành?"

Vua Dyonis ngẩng mặt nói lớn: "Im đi, cái thằng hạ tiện! Chỉ khua môi múa mép thì ai chả nói được trăm vạn chuyện hay ho? Nhưng lòng dạ con người, chỗ sâu kín đến đâu ta cũng nhìn thấy tuốt! Còn mày, vài phút nữa là thân treo trên thập giá, đừng hòng mở miệng mà than khóc van nài!"

"Ôi, ông thực thông minh, có lo cho thân ông cũng phải! Tôi biết mình thế nào cũng chết, chẳng hề nghĩ chuyện nài van, nhưng mà ..."

Nói đến đây, Melos cúi đầu nhìn xuống, giọng ngập ngừng: "xin ... niệm tình hoãn cho tôi ba ngày, để về lo cho việc cưới hỏi của cô em gái. Xong xuôi, tôi sẽ xin trở lại chịu thọ hình".

Vua Dyonis cười, giọng khô khan: "Ngu si táo tếu! Bịa trò láo toét thiên địa, định qua mặt ai đây? Xưa nay có con chim nào đã thoát đi được còn bay trở lại?"

Melos giọng cương quyết: "Trở lại chứ, chắc chắn tôi sẽ trở lại! Em gái tôi đang đợi ở nhà. Tôi biết trọng lời mình hứa, xin chỉ cho tôi ba ngày! Thôi thế này, nếu không tin tôi thì ở đây có người thọ đá tên Seli là bạn ruột của tôi, xin cứ giữ anh ta. Nếu sau ba ngày mà tôi không trở lại trước khi mặt trời lặn thì cứ đem anh ta ra thay mạng".

Vua Dyonis đắc ý cười thầm, trong đầu nảy ra một ý nghĩ tinh quái: "Chỉ khéo phịa chuyện, thả ra rồi thì đi luôn là cái chắc! Nhưng thôi cứ làm bộ như bị nó gạt, cũng vui vui! Khi kỳ hạn qua đi, có đem con tin ra giết cũng đáng kiếp thôi! Ta sẽ làm bộ buồn rầu, ra lệnh đi treo con tin, chỉ vì có người không thủ tín. Đây cũng là cơ hội cho thiên hạ thấy rõ làm chi có người thành thực ở đời này".

Được rồi, con tin đâu đem lại đây! Còn người thì phải trở lại đúng ba ngày sau, trước khi mặt trời lặn. Người mà về trễ thì con tin mất mạng đó! Người về trễ chút xíu thì càng tốt, đã có người chết thế, ta sẽ tha cho người!

Sao, vua nói sao ?

Ha ha ha! Ai chả tiếc mạng mình, người cứ về trễ đi! Người nghĩ gì trong bụng, ta biết hết!

Melos lúng túng, không biết nói sao. Đến khuya, người ta đem Seli vào cung, hai năm rồi đôi bạn mới lại gặp nhau. Trước mặt vua Dyonis, Melos kể lại hết tự sự. Seli lặng lẽ gật đầu, rồi ôm chầm lấy Melos. Giữa hai người bạn thân tình, chỉ thế thôi là đủ. Rồi Seli bị trói, còn Melos ra đi. Trời đêm mùa hạ trong veo, muôn ánh sao ngàn lấp lánh.

Ba chân bốn cẳng về được đến làng thì mặt trời đã lên cao, người người đã ra đồng làm việc. Cô em của Melos đang chăn đàn cừu ngoài bãi, bỗng thấy ông anh mình hiện ra - bộ dạng bơ phờ, bước chân quờ quạng - cô tròn xoe cả mắt, rồi lảng xảng vô vấp hỏi han. Melos ráng giữ nụ cười tươi để trấn an em: "Chả có gì đâu. Còn bẽ bộn việc ở trên phố, anh sẽ phải trở lên đó ngay để lo cho xong. Ngày mai mình lo làm lễ cưới của em cho rồi, càng sớm càng tốt". Trông cô em mắc cỡ đỏ hồng đôi má, Melos nhỏ nhẹ: "Mong lắm phải không? Áo quần đẹp có rồi đây. Bây giờ em về làng báo cho mọi người biết là ngày mai làm lễ cưới". Rồi anh cũng lật đật về nhà lo bày biện bàn thờ, sắp đặt bàn ghế, và ngã đùng trên sàn nhà ngủ thẳng một hơi chẳng còn

biết đất trời.

Mở mắt ra thì đã tối, vội qua bên nhà trai bàn chuyện làm lễ cưới vào sáng mai. Anh chàng trẻ chung hững: "Chưa sửa soạn gì cả, anh chờ qua hết mùa nho có được không?". Melos bảo phải ráng làm trong ngày mai, nhưng anh chàng trẻ không chịu nên hai bên bàn bạc đôi co mãi đến gần sáng. Melos khẩn khoản nói đi nói lại, cuối cùng mới được nghe theo.

Lễ cưới diễn ra vào đúng Ngọ hôm sau. Đôi vợ chồng cúng bái thệ nguyện vừa xong thì ngoài kia mây đen đã giăng phủ đầy trời, rồi mưa bắt đầu rơi lộp bộp nặng hạt, lát sau thì tuôn xối ào ào làm những người trong tiệc cảm thấy như có điềm gì bất ổn. Nhưng họ chóng bỏ qua và vỗ tay ca hát vui vẻ, quên luôn cả khí nóng hầm hập trong căn nhà chật hẹp. Melos vui ra mặt, trong một lúc cứ như lời hứa hôm kia không còn canh cánh trong đầu. Tiệc cưới kéo dài đến gần tối thì náo nhộn hẳn lên, không ai còn để ý là bên ngoài còn đang mưa lớn. Melos mong sao suốt đời cứ thế này, được quây quần mãi với những người mình yêu thích. Nhưng anh hiểu bây giờ ngay tấm thân cũng chẳng còn là của mình, đành phải bấm bụng ra đi thôi. Phân vân, anh lại nghĩ thì giờ còn đủ chán, thôi ngủ một giấc rồi hẵng đi, chắc lúc đó mưa cũng nhẹ bớt. Dù sao trong lòng cũng quyến luyến, cứ muốn nấn ná ở lại nhà.

Nhìn cô em gái đang ngồi yên như lắng chìm trong hạnh phúc, Melos xích đến kê bên, dặn dò: "Mừng cho cô! Bữa nay anh mệt quá, chắc phải lánh ra đâu ngủ một chút để sáng mai còn đi cho kịp công chuyện. Bây giờ cô đã có được người chồng tử tế, cho nên chẳng có anh bên cạnh đi nữa, cũng không có gì buồn. Tính anh ra sao thì cô cũng đã biết, ghét nhất là dối trá và nghi ngờ kẻ khác. Rồi đây cô sống với chồng, nhớ tuyệt đối dù có chuyện gì đi nữa cũng đừng bí mật giấu giếm nhau. Chỉ có chừng đó để nói với cô thôi. Khi nghĩ tới anh thì cô nên hãnh diện rằng anh mình cũng là người rất có tư

cách".

Cô em gái bàng hoàng như mơ, chỉ biết gật đầu. Melos quay sang vỗ vai chú rể: "Đâu phải mình chú, phía anh cũng lật bật, có chuẩn bị được gì đâu! Anh không có chi nhiều, chỉ mỗi cô em và mấy con cừu, từ nay tất cả thuộc về một tay chú. Nên nhớ bây giờ thành anh em một nhà với Melos là điều phải thấy tự hào". Ông em rể không biết nói gì, im lặng bóp hai bàn tay vào nhau nhè nhẹ. Melos cười cười đứng lên cúi chào quan khách rồi đi ra ngoài, kiểm chuồng cừu chui thẳng vào, ngủ vùi như chết.

Mở mắt ra thì trời đã hừng sáng. Melos nhảy nhồm dậy: Trời đất phật thánh, lỡ ngủ quên rồi?! Nhưng không, may còn sớm, nếu đi ngay thì kịp chán!

Bữa nay nhất định lão vua kia sẽ thấy được có người thành thực, sẽ thấy ta bước lên cây thập giá với cả nụ cười!

Ngoài kia, mưa có vẻ đã bắt đầu ngớt hột. Melos thần nhiên thu xếp hành trang, rồi dơ hai tay lên cao, vươn vai một cái và lao vào trong mưa như một mũi tên. Phải chạy cho nhanh, chiều nay ta sẽ chết. Phải chạy nhanh đến cho người ta giết, chạy cho nhanh để cứu bạn mình! Chạy nhanh lên, để đánh tan lòng hiểm ác gian tà trong lòng tên bạo chúa. Phải chạy cho nhanh, rồi ta sẽ bị giết! Xin giã từ làng xóm, ta phải chạy nhanh, để giữ lòng tự trọng mang trong mình tự thờ thiếu thời.

Melos tuy trẻ nhưng ráng chạy nhanh nên thực vất vả. Không biết bao lần anh thềm được ngừng lại một chút để nghỉ lấy sức. Nhưng anh cứ chạy, vừa thở hào hển vừa to tiếng để thúc dục mình. Ra khỏi làng, băng đồng rộng, xuyên qua cả khu rừng. Khi anh đến được làng bên cạnh thì mưa đã tạnh hẳn, mặt trời lên cao, không khí bắt đầu nóng bức. Melos đưa tay vuốt mồ hôi trán. Đến ngang đây là được rồi, chẳng còn gì nhớ tiếc chuyện ở nhà nữa! Hai vợ chồng cô ấy, bây giờ hẳn đã yên ổn, khỏi phải bận tâm, chỉ cần đi thẳng một mạch đến cung vua là xong! Vậy mình cũng chẳng vội gì, cứ từ

từ cũng kịp. Melos thấy hơi an tâm, bắt đầu vừa đi vừa hát, cứ thế thùng thùng hết dặm nọ đến dặm kia.

Không may cho Melos, mới đi khoảng nửa đường thì không tiến thêm được nữa. Con sông trước mặt anh - vì hôm qua mưa lớn làm trên nguồn đầy ú - nước cuộn cuộn đổ tràn về phía hạ lưu, đẩy sập luôn cây cầu tự lúc nào mà khí thế vẫn còn ầm ầm, đánh cho đám gỗ tan ra nhiều mảnh nhỏ. Melos sững sờ, đứng nhìn đáo dác xuôi ngược. Anh ráng sức kêu lớn, nhưng thuyền bè chắc đã bị cuốn đi hết nên chẳng thấy đâu, cả mấy tay chèo dò cũng không thấy tăm hơi bóng dáng. Nước càng lúc càng tràn lan, mênh mông như biển. Melos gục trên bãi khóc rống lên. Lát sau, anh dơ tay lên trời cầu khẩn: "Xin rủ lòng thương, ngăn giòng nước lại! Tôi đây thì giờ không còn được bao nhiêu, mà mặt trời đã đứng bóng! Nếu không đến được cung vua trước khi nắng tắt, anh bạn kia sẽ phải chết vì tôi!". Nhưng cơn nước không đổi thay, lại còn réo cuộn dữ hơn như giễu cợt. Cứ lớp sóng này tuôn theo lớp khác, xoắn tít lấy nhau, văng bọt tung toé, trong khi thì giờ của Melos cứ lặng lẽ trôi qua.

Chợt Melos hiểu ra, nếu anh không tự ráng lội qua sông thì chẳng còn cách nào khác. Ôi trời cao vời vọi, hãy nhìn xuống mà xem, giờ phút này mãnh lực phi thường của yêu thương và chân thật sẽ vượt qua hết được nước to sóng mạnh! Nói xong, anh mạnh dạn lao mình xuống nước, vẫy vùng ngụp lặn giữa muôn trùng sóng bạc đang ào tới vây bủa như ngàn đám giao long. Anh dồn hết sức vào hai tay, cố ngoi mình trên làn nước đục đang chảy xiết. Phải chăng nhìn thấy một sức lực nhỏ nhoi đang cố sức phấn đấu loạn xạ nhưng dũng mãnh như một con sư tử giữa muôn trùng sóng nước, thần linh cũng đâm ra mủi lòng muốn giúp anh? Cho nên, quả thực kỳ diệu, mặc dù bị cuốn phăng đi dữ dội, rồi Melos cũng bám chặt được vào một thân cây lớn ở bờ phía bên kia.

Cứ như một con ngựa uớt, Melos lắc mạnh thân mình để rảy bớt nước, rồi lật đật bước đi. Thực cảm ơn trời đất, ta phải mau lên, đừng phí thì giờ! Mặt trời đã bắt đầu ngả về tây. Melos thở hào hển, ráng leo lên một ngọn đồi cao. Vừa bước qua khỏi đỉnh, anh đang thở phào thì bỗng gặp ngay một đám cướp.

Đứng lại!

Chuyện gì? Tôi đang gấp, phải tới hoàng cung trước khi tắt nắng, để yên cho tôi đi!

Đâu được, có gì để hết lại đây đã!

Chả có gì ngoài mỗi cái mạng này, mà nó cũng đã thuộc về tay vua mất rồi!

Vậy thì để cái mạng của ngươi lại!

Thế ra vua sai các người đến đây phục kích chứ gì?

Bọn cướp không trả lời, đồng loạt vung gậy đánh tới. Melos nhanh nhẹn lạng người một cái, xông vào tên đứng gần nhất, giật ngay thanh gậy. Anh nghĩ: "Cũng tội nghiệp, nhưng ta đang lo làm việc phải, cứ đành thôi!". Liên tấn công dữ dội, phút chốc đánh ngã ngay ba tên. Những tên còn lại hết vía, cầm đầu vụt xuống đồi lủi mất.

Melos cũng lật đật xuống đồi, trong người đã mệt lắm, trời chiều lại nắng chói chang, làm anh mấy lần choáng váng. Không được, thế này thì chết rồi!

Melos ráng loạng choạng đi thêm được vài bước, nhưng rồi đầu gối khụy xuống, hết đứng nổi. Anh nhìn lên trời tức tối, khóc oà. Chao ơi, sức lực này, đã lội qua giòng nước lũ, đánh gục ba tên cướp, ráng được đến chừng này! Chao ơi, Melos con người can đảm, bây giờ kiệt lực nằm xuống, tiếc hận lắm thay! Người bạn thân yêu của ngươi đó, chẳng phải tin tưởng vào ngươi mà mất mạng đó sao? Ngươi thực là tên đại bất tín, đúng như ông vua kia nghĩ! Toàn thân Melos mất hết cả sức, tuy nghĩ thế nhưng chỉ nằm đó nhúc nhích như con sâu, chẳng tiến tới được chút nào.

Khi cơ thể suy nhược thì tinh thần cũng suy sụp, những ý nghĩ không hay bắt đầu nhen nhúm. Melos tự nhủ: Thôi, sao cũng được! Ta chả bao giờ muốn thất hứa, đã cố gắng đến thế này. Có thần minh chứng giám cho, ta chẳng phải là hạng nuốt lời, đã ráng hết sức mình, chạy cho đến khi hết còn nhúc nhích được. Ôi, cứ xẻ lòng ngực này ra để thấy cả một trái tim đỏ thắm trong đó, với những giòng máu đầy ắp nỗi tin yêu. Nhưng không may cho ta, vào giờ phút quý báu này cả thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ. Thế nào ta cũng bị chê cười là đồ phản叛, cả nhà ta cũng sẽ bị chê cười. Nhưng đã được nửa đường mà ngã gục thì có khác chi từ đầu chẳng làm chi cả? Thôi đành vậy, sao cũng được! Có lẽ số mạng của ta nó như thế! Seli ơi, tha thứ cho tôi. Bao giờ bạn cũng tin tưởng tôi, tôi cũng chẳng bao giờ lường gạt bạn. Chúng mình quả thực là đôi bạn tốt, chả bao giờ có chút gì nghi kỵ lẫn nhau. Bây giờ chắc bạn đang yên tâm chờ tôi? Ôi, phải, đợi chờ tôi! Seli ơi, xin cảm ơn bạn đã tin tôi. Nghĩ đến điều này, tôi không sao đành lòng được. Trên đời này, có gì quý giá hơn sự tin cậy lẫn nhau giữa bạn bè? Seli ơi, tôi đã ráng chạy, chẳng may may nào có ý lường gạt bạn đâu! Tin tôi đi, tôi đã vội vã chạy mãi đến được chùng này, đã vượt qua nước lũ, đánh nhau với cướp, vượt hết ngọn đèo, lật đật để đến đây. Chỉ có tôi mới làm được thế. Nhưng thôi đành vậy, buông tha cho tôi, đừng hy vọng gì thêm nữa! Sao cũng được cả, tôi đã hoàn toàn thua cuộc, một đứα chẳng ra gì, cứ chê cười nhạo báng tôi đi! Lão vua kia có nói bên tai tôi, cứ việc đến trễ, tôi mà đến trễ thì sẽ giết con tin và tha cho tôi. Tôi căm cái ty tiện đó của lão, nhưng bây giờ lại làm đúng y điều lão ta mong, tôi sẽ đến trễ là chuyện chắc! Lão ta sẽ cho mình là đúng, sẽ chế nhạo thoả thích và thả tôi đi. Như thế, tôi sẽ phải sống để suốt đời làm một tên phản bội, một loại người nhục nhã nhất trên mặt đất, khổ sở hơn chết bội phần. Seli ơi, tôi cũng sẽ chết thôi. Hãy cho tôi được cùng chết với nhau. Chỉ có bạn là người tin tưởng ở tôi thôi. Đó

là điều chắc chắn - hay tôi chỉ nghĩ thế để lừa tôi? Ồ, hay là ... tôi cũng nên trở thành một kẻ ác đức để tiếp tục sống? Căn nhà tôi còn đó, ở dưới làng, có thêm cả đàn cừu nữa. Vợ chồng cô em gái, chả lẽ xô đuổi tôi? Chính nghĩa, tin cậy, yêu thương, là gì? Tất cả chỉ toàn là những điều vô bổ! Trên đời này, thiên hạ giết kẻ khác để mình sống, qui luật là thế, chả phải sao? Ồi, mọi sự mọi việc, nghĩ mà chán. Đâu còn gì nữa, ta đây đã là một kẻ phản bội xấu xa, cho nên muốn làm gì thì cứ làm, mặc xác cả thiên hạ! Melos nằm ngửa ra, buông lỏng hết chân tay, chìm vào giấc ngủ.

Nhưng tự nhiên có tiếng nước chảy mơ hồ đâu đó. Melos ngóc đầu lên, nín thở lắng nghe. Có vẻ đâu từ phía dưới chân. Anh bò dậy tìm, thì ra có tia nước nhỏ đang nhẹ nhẹ lách ra từ kẽ đá, nghe như thì thầm những điều gì. Melos cúi mình sát vào, bùm hai tay hứng đầy, uống cạn. Bây giờ anh thấy mình có thể thở mạnh được, ngỡ ngàng như vừa qua khỏi một giấc mơ.

Cũng đã bắt đầu bước đi được.

Vậy thì đi! Trong người bớt mệt thì ít nhiều hy vọng cũng bắt đầu nảy nở. Đó là hy vọng muốn hoàn thành nhiệm vụ, muốn bảo toàn danh dự bằng cái chết của mình. Nắng chiều đang chiếu những tia đỏ ối trên những hàng cây, muôn cành lá sáng bừng lên rực rỡ. Từ đây cho đến khi nắng tắt vẫn còn đủ thì giờ! Có người đang chờ ta, lặng lẽ, không chút gì nghi ngại! Ta đang được tin cậy, tính mạng ta, nào có sá chi! Nhưng đừng nghĩ gì thêm đến việc lấy cái chết để đền đáp. Phải xứng đáng với lòng tin cậy kia, chỉ thế thôi, đó là điều quan trọng nhất vào lúc này. Nào nhanh lên, Melos ơi! Người đang được tin cậy đó! Người đang được tin cậy! Chuyện thì thầm của quỷ ma lúc này chỉ là mộng mị, là ác mộng! Khi cơ thể mệt mỏi thì thường có những cơn mộng dữ như thế, cứ quên đi! Melos ơi, không có gì hổ thẹn. Thực ra người là người dũng cảm, đã đứng dậy để chạy tiếp, chẳng phải sao? Xin cảm ơn trời đất đã cho tôi được chết vì chính nghĩa! Ồi, mặt trời đang lặn

xuống, sao nó nhanh đến thế? Xin đợi cho tôi một chút! Thân này sinh ra vốn là người chính trực, xin cho hôm nay được chết như một người chính trực là đời!

Melos chạy vùn vụt như gió, bất kể phải xô người nọ, hất kẻ kia. Gặp một tiệc rượu đang chấn ngang giữa đồng, anh chạy xuyên qua luôn, làm cả đám chủ khách kêu trời như bọng. Anh đá văng một con chó, nhảy vụt luôn qua lạch nước, ba chân bốn cẳng cắm đầu mà chạy, xem chừng còn mau hơn cả tốc độ lặn xuống của mặt trời. Khi lướt nhanh qua một đám du khách, anh bỗng nghe được tiếng người nào nói: "Chắc bây giờ ông ấy đang bị treo lên thập giá". Ông ấy! Trời đất, chính vì ông ấy mà tôi đây đang cố sức chạy nhanh! Melos ơi, không được để cho ông ấy chết! Mau lên, không được trễ! Trên thân thể của Melos đã hầu như không còn mảnh vải nào. Anh như đứt cả hơi thở, miệng hộc máu tươi hai ba lượt. Không được trễ! Chính bây giờ là lúc phải phô ra sức mạnh của yêu thương và chân thật, mau lên, đừng lo chi bộ dạng của mình! Anh cứ chạy, chạy miết, bỗng thấy được ở đằng xa, ngọn tháp cao của thành phố Syracuse đang lấp loáng phản chiếu ánh chiều. A, ngài Melos!

"Ai đó?", Melos vừa chạy vừa hỏi.

"Dạ Philostratus, đệ tử của thầy Seli". Anh thợ trẻ vừa chạy theo Melos vừa la lên: "Đã trễ rồi, xin đừng chạy nữa, vô ích! Chẳng còn cách nào cứu được thầy ấy!".

Đâu, mặt trời chưa lặn mà!

Giờ này thì việc xử hình đang tiến hành, ngài đến trễ rồi! Thực là đáng tiếc, chỉ trễ có một chút, giá sớm hơn chút xíu!

Melos nghe mà đau như xé ngực, mắt đăm đăm ngó bóng mặt trời đỏ ối:

"Đâu, mặt trời chưa lặn mà. Chỉ có cách chạy đến thôi!".

Xin đừng, đừng chạy! Chuyện cần bây giờ là phải bảo trọng tính mạng của

ngài. Thầy ấy đã rất tin ở ngài. Lúc bị lôi đi xử, thầy ấy vẫn thản nhiên. Nhà vua chế nhạo lắm lần, nhưng thủy chung thầy ấy vẫn bảo Melos nhất định sẽ đến, vẫn rất tin tưởng vào ngài.

Vậy thì phải chạy cho mau, ông ấy đã tin thì lại càng phải chạy. Kịp hay không kịp chả thành vấn đề, tính mạng ra sao chẳng cần lo, tôi phải chạy đến vì những điều lớn lao hơn, đáng sợ hơn cả chuyện mất mạng nữa kia. Chạy theo tôi mau đi!

Ôi chao, ngài mê rồi chẳng? Vậy ngài cứ chạy đi, biết đâu cũng không đến nỗi trễ, ngài cứ chạy đi!

Melos thu hết tàn lực chạy ngay, trên kia mặt trời vẫn chưa lặn. Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, chẳng còn hơi sức đâu để suy nghĩ, cứ cắm đầu chạy phăng phăng như bị một ma lực phi thường lôi kéo. Nhưng mặt trời cũng dần dần chìm xuống chân trời, tia nắng le lói cuối cùng đang sửa soạn lịm tắt. Đúng ngay lúc đó, anh lao vụt vào hiện trường như một cơn lốc: Melos đến kịp thời!

Anh định la lớn: "Khoan, không được giết, Melos đây! Melos đúng hẹn, đã về đây!". Nhưng cổ anh khô đặc lại, giọng đứt hơi nên chẳng ai nghe, quần chúng cũng không để ý tới kẻ vừa chạy đến. Cây thập giá đã đứng sừng sững chờ sẵn ở đó, Seli đang từ từ bị kéo lên. Melos xô vệt đám đông tiến tới, hùng hổ như lúc đã vẫy vùng để thoát ngọn cuồng lưu. Anh khao hết cả giọng nhưng còn ráng hết sức la lên: "Các người, có ta đây! Có giết, thì giết ta đi! Kẻ đưa người này làm con tin, chính là ta, Melos đây!".

Rồi anh nhảy luôn lên đài xử, dang tay ôm cứng đôi chân của bạn mình. Lập tức, bốn bên quần chúng reo hò vang dội: Hoan hô! Tha, tha, tha!

Seli được tháo xuống ngay. Melos rung rung nước mắt: "Seli ơi, đâm vào mặt tôi đi, đâm hết sức đi! Đã có lúc giữa đường tôi mơ thấy điều ác, nếu không đâm vào mặt tôi, tôi không dám ôm bạn được, bạn đánh đi!". Seli

chăm chú nhìn, có vẻ như hiểu hết được mọi sự. Anh tổng một quả trời giáng vào mặt Melos, chừng đâu khắp cả bốn phía ai cũng nghe được tiếng vang. Xong xuôi, anh mỉm cười, từ tốn nói: "Melos ơi, đám tôi đi! Đám thực mạnh như vừa rồi đi! Trong ba ngày qua, chỉ một lần thôi, nhưng tôi đã nghi ngờ bạn. Đây là lần đầu tôi nghi bạn. Nếu không đánh, tôi sẽ không mặt mũi nào mà ôm bạn được!". Melos cho ngay một quả thôi sơn vào mặt ông bạn hiền. Cả hai đồng thanh nói: "Thực cảm ơn bạn!", rồi vui mừng ôm chặt lấy nhau, khóc oà lên.

Quần chúng thấy đều cảm động, có người bật khóc. Vua Dyonis đứng sau đám đông lặng lẽ quan sát từ lâu, bỗng nhẹ gật đầu, rồi bước ra cạnh hai người, ngượng ngập mở lời: "Điều hai ông mong ước đã thành. Hai ông đã chinh phục được ta, đã xác chứng được rằng lòng tin cậy lẫn nhau không phải là điều huyền tưởng. Ta muốn được làm bạn với hai ông. Cho ta xin được làm một người bạn".

Quần chúng nghe vậy đồng hô to: "Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!". Từ trong đám đông, một cô gái trẻ tiến ra trao cho Melos chiếc áo choàng màu đỏ. Thấy Melos ngỡ ngàng, Seli giải thích: "Này Melos, người đang trần truồng như nhộng đó, mau choàng lên đi! Cô bé xinh xắn này, thấy người trần truồng trước mặt cả thiên hạ, người ta không nỡ, ái ngại giùm cho người đó!"

Melos thấy hơi nóng vệt bốc lên má, mặt đỏ bừng.

(Viết theo một truyền thuyết cổ, và bài thơ của Schiller)

Canberra, 2005.12

Dịch theo bản của Chikuma Shobo, Tokyo 1954.

Văn Học Hiện Đại Nhật Bản (Toàn Tập) - Cuốn thứ 49.

Người dịch: Văn-Lang Tôn-thất Phương

Nguồn: Chimviệt. free
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 14 tháng 3 năm 2006